

บันทึกชีวิตของเด็กสาวผู้หาสงสาร

นำเสนอเมื่อ : 9 ธ.ค. 2552

ความซื่อสัตย์เริ่มที่ครอบครัวถ้ามีเงินสัก 1 แสนบาท คุณจะสร้างฝันให้เขา.....ซ่อมฝันให้คุณได้อย่างไร

ณ. วันที่หากุณพบเขียว และฉันให้คุณลองเดาช่วงอายุของเขียวดู ฉันเชื่อแน่ว่า คุณต้องเดาว่าเขียวคงมีอายุอย่างมากไม่เกิน 7-8 ปีเหมือนกับใครหลาย ๆคนแน่ แม่แต่ฉันที่พบและรู้จักกับเขียวมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2520 หรือเมื่อกว่า 26 ปีผ่านมาแล้ว ก็ยังคิดเช่นเดียวกับคุณและเช่นเดียวกับหลาย ๆคน

“เขียว...เอาปืนโตไปถวายจิ้งหรีดพระที่วัดหน่อย” เสียงแม่สั่ง

“เขียว...เอาควายไปกินน้ำหรือยัง ถ้ายังรีบไปเดี๋ยวควายตายหมด”
พี่ชายคนโตถามพร้อมสั่งอย่างเด็ดขาด

“อีเขียว....ซักผ้าให้กุหน้อย” น้องชายคนถัดจากเขียวบอก

“อีเขียว....เอาน้ำมากินหน่อย”
น้องชายคนเล็กสุดที่กำลังเล่นหมากเก็บอย่างมีความสุขสั่งให้เขียวปรนนิบัติ

เขียวอยู่กับคุณแม่ พี่ชาย และน้องสองคน ส่วนคุณพ่อเสียชีวิตมานานหลายปีแล้ว ด้วยอุบัติเหตุจากการ

จุดบั้งไฟ เเคราะห์ร้ายบั้งไฟที่จุดเพื่อชนฝนตามประเพณีเกิดระเบิดขึ้น

สะเก็ดที่แตกกระจายจากท่อไอเสียของมอเตอร์ไซด์ที่นำมาทำบั้งไฟแสน
สะเก็ดนั้นพุ่งทะลุเขากลางหัวของคุณพ่อของเขียว สมองกระจุกกระจายตาคาที่ เป็นภาพที่เขียวยังจำติดตา

ด้วยรูปร่างที่ไม่สมประกอบ แม้ว่าอายุของเขียวจะปาเข้าถึงกว่าสามทศวรรษ
แต่รูปร่างของเขียวหาได้ต่างจากเด็กที่มีอายุเพียง 8 ปีไม่ แม่แต่น้ำหนักยังไม่ถึง20 กิโลกรัมด้วยซ้ำไป

ใช่แล้ว....เขียวเป็นคนพิการ....เขียวเป็นคนแคระ แต่ใครจะรู้สึกถึงความในใจของเขียวบ้าง
ไม่ใช่เขียวจะพิการเพียงร่างกายเท่านั้น เขียวต้องพิการทางใจด้วย

เหตุการณ์ที่เขียวเห็นสภาพวันสิ้นใจของคุณพ่อ

ไหนดจะต้องคอยฟังคำสั่งให้ทำงานต่าง ๆ นานาจากคุณแม่ที่เห็นเขียวเป็นลูกที่จะต้องรับใช้แม่เท่านั้น

ไหนดจะต้องคอยฟังเสียงสั่งการที่ทรงอิทธิพลจากพี่ผู้มองว่าน้องต้องรับใช้พี่

ไหนดจะต้องคอยช่วยเหลือน้องอีกสองคนที่เห็นว่าพี่จะต้องเป็นผู้ช่วยเหลือน้องในทุกยาม

หลายครั้ง....นับไม่ถ้วนกว่ายี่สิบปีที่เขียวต้องนั่งร้องไห้คนเดียว....เขียวรู้สึกน้อยใจในชะตาชีวิตของตนเองมาตลอด
ฟ้าบันดาลหรือพรหมลิขิตให้ชีวิตเขียวต้องเป็นอย่างนี้ เขียวเคยทอแท้ในชีวิต
เขียวเคยคิดที่จะแก้ไขปัญหาของตนเองในสิ่งที่เขียวไม่เคยอยากทำ แต่อยากแก้ปัญหา

เขียวบอกกับฉันว่า.....”น้า...น้ารู้จักสถานที่เลี้ยงดูหรือสถานที่ส่งเคราะห์คนพิการไหม ?

หนูอยากไปอยู่ที่นั่น.....”

หลายคราวและบ่อยครั้งที่เขี้ยวเปรยกับฉันในลักษณะนี้ เขี้ยวอยากไปอยู่สถานสงเคราะห์คนพิการ เขี้ยวต้องการหนีในบางสิ่งบางอย่างที่เขี้ยวคิดว่า ชีวิตของเขี้ยวเป็นไปในสิ่งที่ทำให้เขี้ยวรู้สึกเหนื่อยใจในวาสนาแห่งชีวิต

“เขี้ยวจะไปอยู่ทำไม....สถานที่สงเคราะห์คนพิการไม่ใช่ที่เขี้ยวจะต้องไฝ่ฝันที่จะไปอยู่เลย เขี้ยวต้องอยู่ที่บ้านของเขี้ยว บ้านที่มีแม่ มีพี่ มีน้อง....แม้ว่าในบางครั้งการสั่งให้เขี้ยวทำงาน

จะโถมถั่งมาขังเขี้ยวดังกับว่าเขี้ยวเป็นเครื่องยนต์กลไกก็ตาม แต่เขี้ยวต้องยอมรับกับความ เป็นจริงในชีวิตที่ต้องปากกัดตีนถีบต่อสู้กับความยากลำบากของครอบครัวที่ไร้ทางเสื่อ....”

ฉันพยายามบอกเขี้ยวอย่างนี้

บ่ยากว่า ๆ ของฤดูแห่งการทำนา เขี้ยวนั่งเหม่อลอย ทอดสายตาไปยังทุ่งนาอันกว้างใหญ่ไพศาล เขี้ยวมองออกไปยังที่ไร้จุดหมายปลายทาง

“น้ำ...น้ำพาหนูไปส่งสถานเลี้ยงคนพิการหน่อยน้ำ....”

ฉันคงไม่นำเขี้ยวไปที่นั่น แต่ฉันอยากหาเงินสักก้อนมาสร้างอาชีพให้เขี้ยวได้ทำที่บ้าน บ้านที่มีแม่ มีพี่ มีน้อง และมีความหมายในชีวิต ฉันจะสร้างฝันให้เขี้ยวอย่างนี้ มันเป็นความรู้สึก

ที่ฉันอยากจะทำจริง ๆ ฉันว่าเขี้ยวทำได้ ทำได้อย่างมีความสุขแน่นอน

ฉันมีความรู้สึกอย่างนี้จริง ๆ